

Arrest

nr. 193 050 van 3 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2017 waarbij de terechtzitting van 11 juli 2017 wordt verdaagd naar de terechtzitting van 8 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en in 1995 te zijn geboren in District Mandi Bahauddin, Provincie Punjab, Pakistan. In 2009 raakt uw familie betrokken in een zaak rond eremoord. De zoon van uw vaders oom, Asif, trouwde zonder toestemming met de dochter van uw oom zijn vaders zus, Adila Qamar. Een week later werd het meisje vermoord teruggevonden. Er werd een klacht ingediend tegen uw familie waarin wordt gezegd dat uw familie het meisje heeft vermoord.

Uw vader en broer werden gearresteerd. De zaak is momenteel lopende bij de rechtbank. In 2008 kocht uw familie gronden van Anar Mohammad. Hij overleed in 2011 Mohammad Anait, de vorige eigenaar

van de gronden, betaalde smeergeld aan ambtenaren om documenten uit te vaardigen waarop staat dat hij de eigenaar is van de gronden. Hij bezette de gronden waarna het tot een confrontatie kwam. De rechtbank besliste dat de gronden door geen van beide partijen mocht worden bewerkt tot het moment dat er een uitspraak was in de zaak. In 2014 was u met uw familie aanwezig op de gronden en werd u twee maal gearresteerd. De zaak is momenteel lopende bij de rechtbank. In 2014 organiseerde u en uw familie een bijeenkomst voor de PTI (Pakistan Tehreek-e-Insaf). Leden van de Noon League (PML-N, Pakistan Muslim League, Nawaz) vielen binnen tijdens de bijeenkomst en verwondden u en uw familie. Het huis van uw familie wordt sindsdien door mensen van de Noon League bezet. Er werd een klacht ingediend tegen u en uw familie voor het organiseren van een politieke bijeenkomst. De zaak is momenteel lopende bij de rechtbank. U achtte uw leven niet veilig en verliet Pakistan. Na een reis van ongeveer een jaar kwam u op 7 november 2015 aan in België waar u zich op 20 november 2015 vluchteling verklaarde. Tijdens uw gehoor legde u volgende documenten neer: een kopie van 2 FIR's (First Information Report) en de vertaling van één van deze documenten. Na uw gehoor legde u de geattesteerde kopies van deze documenten neer, samen met een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van één pagina uit uw paspoort en een document over een moordonderzoek.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dien er te worden vastgesteld dat u bij de DVZ verklaarde Pakistan te hebben verlaten omwille van drie redenen: een zaak rond eremoord waar uw achterneef Asif bij betrokken is, een grondconflict tussen uw familie en Mohammad Anait, en een conflict tussen uw familie en leden van de Noon League omwille van het organiseren van een politieke bijeenkomst voor de PPP (Vragenlijst CGVS 26/11/2015). Tijdens het gehoor voor het CGVS wordt u gevraagd te vertellen over de redenen waarom u Pakistan heeft verlaten (Gehoorverslag CGVS, p. 10). Initieel haalt u enkel uw politieke problemen aan (waarbij u dan ook nog aangaf eigenlijk voor een andere politieke partij actief geweest te zijn dan deze die u voor de DVZ liet noteren, zie infra). Pas nadat u letterlijk gewezen werd op de situatie rond de eremoord, haalde u ook deze situatie aan als één van de redenen van uw vertrek (CGVS, p. 14). U begint vervolgens te praten over deze zaak rond uw achterneef Asif. Wanneer er na het afronden van dit verhaal u gevraagd wordt of u nog een andere reden had voor het verlaten van Pakistan zegt u geen andere problemen te hebben (CGVS, p. 15). Het CGVS moet u vervolgens expliciet vragen naar het grondconflict. Dat u bij de DVZ drie verschillende redenen voor uw vlucht opgeeft en vervolgens voor het CGVS enkel over één reden spontaan praat, ondermijnt reeds ten zeerste uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient er op te worden gewezen dat u uw identiteit niet ontegensprekelijk wist aan te tonen. Het bewijs van identiteit vormt nochtans een essentieel element in elk soort procedure en dus ook in de asielpcedure. Na uw gehoor stuurde u enkel kopies op van uw identiteitskaart en uw paspoort (slechts één pagina). Daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, kan de authenticiteit van deze documenten niet gegarandeerd worden. De vaststelling dat u slechts zicht wenst te geven op één pagina uit uw paspoort wekt tevens het vermoeden dat u uw volledige paspoort niet wenst voor te leggen, daar de inhoud in tegenspraak zou kunnen zijn met uw verklaringen. Ook deze vaststelling ondermijnt het geloof in uw oprechtheid.

U verklaarde dat uw politieke probleem voor u de belangrijkste reden vormde voor uw vlucht uit Pakistan (CGVS, p. 11-13). Er kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde politieke profiel. Bij de DVZ verklaarde u dat uw familie in 2013 een bijeenkomst organiseerde voor de PPP (Pakistan People's Party) waarna aanhangers van de Noon League uw familie aanviel. Uw familie zouden belangrijke aanhangers van de PPP zijn. Uw huis zou sindsdien worden bezet door aanhangers van de Noon League en uw familie zou op de vlucht leven (Vragenlijst CGVS 26/11/2015). Voor het CGVS verklaarde u dan weer in 2014 een bijeenkomst te hebben georganiseerd voor een volledig andere politieke partij, nl. de PTI (Pakistan Tehreek-e-Insaf). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd zegt u in de war te zijn en beweert u bij de DVZ wel degelijk PTI gezegd te hebben (CGVS, p. 12). Wanneer er wordt gepeild naar uw interesse in de politiek, blijkt u amper iets te weten over de partij waarvoor u een bijeenkomst zou georganiseerd hebben, weet u niet wanneer de laatste algemene verkiezingen hebben plaatsgevonden en blijkt u het nummer van uw kiesdistrict niet te kennen (CGVS, p. 11-12). Van iemand die beweert een politieke bijeenkomst te hebben georganiseerd, mag verwacht worden dat hij een antwoord kan geven op deze vragen.

U beweerde dat de door u neergelegde "FIR" die betrekking op dit incident zou hebben, tegen u ingediend werd door uw tegenstanders (CGVS, p. 13). Echter uit de vertaling van dit document

blijkt duidelijk dat het juist u was (in uw rol van secretaris van de PTI) die een klacht indiende tegen uw tegenstanders. Deze vaststellingen ondermijnen elke geloofwaardigheid van dit element van uw relaas. Bovendien is het duidelijk dat u het relaas dat u initieel liet optekenen door de DVZ (u behoort tot de PPP en het incident vond plaats in 2013), later nadat u uw "FIR" ontvangen had, diende aan te passen (u behoort tot de PTI en het incident vond plaats in 2014). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de authenticiteit van dit document, temeer uit toegevoegde informatie blijkt dat in Pakistan vele soorten documenten vervalst kunnen worden.

Wat betreft de zaak rond eremoord waar uw achterneef zou bij betrokken zijn, dient er te worden vastgesteld dat u ook hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt. Bij de DVZ verklaarde u dat Qamar na het niet-toegestane huwelijk met Asif werd vermoord door haar eigen familie en dat haar familie een klacht indiende tegen uw familie voor het vermoorden van Qamar (Vragenlijst CGVS 26/11/2015). Voor het CGVS verklaart u initieel dan weer dat Asif haar zelf heeft vermoord en dat hij een klacht heeft ingediend tegen uw familie (CGVS, p. 14). Wanneer u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u eigenlijk niet te weten wie haar heeft vermoord. U werd nogmaals geconfronteerd, nu met uw drie verklaringen over hetzelfde onderwerp, en verklaarde toen dat de zaak bezig is bij de rechtbank en dat de familie van de jongen en de familie van het meisje elkaar beschuldigen (CGVS, p. 14). Dat u drie verschillende verklaringen aflegt over deze zaak ondermijnt uw geloofwaardigheid. Daarnaast stelt het CGVS vast dat u noch een document waaruit de verwantschap tussen u en Asif moet blijken, noch een document met betrekking tot het huwelijk tussen Asif en Qamar heeft voorgelegd. De "FIR" die u neerlegde en die in verband zou staan met deze eremoord, voegt dan ook niets toe aan uw dossier. Bovendien kan en mag ook hier de authenticiteit betwijfeld worden.

Betreft de derde reden voor uw vertrek uit Pakistan, een grondconflict waar uw familie bij betrokken is, stelt het CGVS vast dat u ook hier tegenstrijdige verklaringen heeft over afgelegd. Vooreerst zei u bij de DVZ dat de rechtszaak over dit grondconflict in 2012 werd ingediend. Hierna zou het tot een confrontatie zijn gekomen tussen uw familie en Mohammad Anait. De politie zou zijn tussenbeide gekomen en mensen van beide partijen hebben gearresteerd (Vragenlijst CGVS 26/11/2015). Wanneer het CGVS peilde naar deze confrontatie, zegt u dat dit al in 2011 (terwijl de rechtszaak pas van 2012 zou dateren) was en dat er geen mensen zijn gearresteerd. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, zegt u dat er geen mensen werden gearresteerd (CGVS, p. 16-17). Eerder tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde u in 2014 twee maal gearresteerd te zijn geweest in verband met dit grondconflict (CGVS, p. 6), een verklaring die u later tijdens het gehoor veranderde. U verklaarde dan dat u ook in 2012 gearresteerd bent geweest in verband met dit conflict (CGVS, p. 16). Tevens zou u omwille van politieke redenen gearresteerd zijn. Voor DVZ repte u echter nooit over enige arrestatie in 2012. Er mag toch worden verwacht dat iemand weet hoeveel keer hij gearresteerd is geweest en om welke reden. Het feit dat u verschillende verklaringen aflegt over dit vluchtmotief, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tijdens uw gehoor voor het CGVS legde u volgende documenten voor: FIR in verband met de bezetting van uw huis en een Franse vertaling er van, en een FIR in verband met de zaak van de eremoord. Daar het hier allen om kopieën ging, werd u naar de originelen gevraagd. U verklaarde dat deze via DHL verstuurd werden: u zou van alle kopieën het origineel voorleggen. Na uw gehoor ontving het CGVS inderdaad de originelen van de FIR in verband met de bezetting van uw huis en de FIR in verband met de zaak van de eremoord. U bezorgde ons ook een kopie van uw paspoort en een kopie van uw identiteitskaart. Echter daarnaast bevond er zich tussen uw opgestuurde documenten nog een attest dat betrekking heeft op het onderzoek van de politie naar de moord van Ghulam Rasool. U repte noch tijdens uw gehoor voor de DVZ, noch voor het CGVS op enig moment met enig woord over deze man, diens dood, of de mogelijke band tussen zijn dood en uw ingeroepen vrees. Toch blijkt uit dit document dat zowel uw vader, Muhammad Hussain als uw broer, Qamar Abbas verdachten zijn in deze moordzaak. Daar u duidelijk niet wist dat u dit document zou ontvangen (u gaf immers voor het CGVS niet aan dat u dit nog verwachtte samen met de originelen) en daar u nooit eerder iets zei over deze moord, kan niet anders dan geconcludeerd worden dat deze moord gewoon het zoveelste ongeloofwaardige element is dat u aan uw verhaal kon toevoegen. Dit wijst er andermaal op dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en dat de authenticiteit van de door u neergelegde documenten ernstig betwijfeld kan worden.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Kopie identiteitskaart Asif", "Kopie identiteitskaart Hussain Moazam", "Kopie paspoort Hussain Moazam", "Kopie huwelijksakte Asif".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 januari 2017 in een eerste middel een schending aan van "artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in samenlezing met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen".

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande voormelde artikelen.

Verzoeker benadrukt dat er wel degelijk drie redenen zijn voor zijn vertrek uit Pakistan, waarbij de politieke problemen de grootste reden vormen. Hij geeft aan dit zo vermeld te hebben tijdens zijn gehoor bij het CGVS.

Wat betreft de politieke problemen en de daarbij horende klacht, herneemt verzoeker dat hij persoonlijk vermeld en gevisieerd wordt. Aangaande de andere problemen (het grondconflict en de eremoord) verduidelijkt verzoeker dat hij persoonlijk bedreigd werd, doch niet persoonlijk vermeld in de klachten.

Verzoeker voegt de ontbrekende pagina's van zijn paspoort toe aan het verzoekschrift. Hij had deze kopieën eerder aan zijn familieleden gevraagd en heeft geen weet waarom deze in eerste instantie slechts één pagina hadden gekopieerd.

Verzoeker benadrukt dat hij erg zeker is over het feit dat hij bij de DVZ over de PTI gesproken heeft en niet over de PPP. Hij stelt in 2014 een bijeenkomst te hebben georganiseerd voor de PTI en voegt toe dat hij nerveus en in de war was tijdens de gehoren bij de DVZ en het CGVS.

Waar verweerder zich vragen stelt bij de politieke kennis van verzoeker, voert het verzoekschrift aan dat verweerder zich op twee korte vragen baseert, wat volgens verzoeker kort door de bocht is. Bovendien dient rekening gehouden te worden met verzoekers jonge leeftijd en het feit dat het zijn eerste bijeenkomst was die verzoeker organiseerde.

Aangaande de inhoud van de FIR bevestigt verzoeker dat hij een klacht heeft ingediend tegen zijn tegenstanders en zij tegen hem.

Wat betreft de eremoord wijst verweerder op een tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen aangaande zijn moord op Qamar. Verzoeker betoogt echter dat er omtrent deze moord verschillende versies verspreid werden – haar eigen familie, dan wel Asif, zou haar gedood hebben. Wel staat volgens verzoeker vast dat Asif een klacht heeft ingediend tegen verzoekers familie voor hun betrokkenheid bij deze moord, wat verzoeker en zijn familie ontkennen.

Omtrent het grondconflict stelt verweerder verzoekers geloofwaardigheid in vraag nu hij verschillende data opgaf waarop hij gearresteerd zou zijn. Verzoeker maakt echter duidelijk in 2012 meerdere keren met de politie in aanraking te zijn gekomen in het kader van uiteenlopende problemen, met name politieke problemen, eremoord en het grondconflict. Verzoeker stelt zich de correcte data niet te kunnen herinneren omwille van de vele contacten met de politie en de stress die dit met zich meebracht.

Betreffende de moord op G.R. en de betrokkenheid van zijn vader en broer, verduidelijkt verzoeker dat deze hier niets mee te maken hebben doch dat M.A. aan de basis van deze verdachtmakingen zit. Hij voegt eraan toe dat M.A. *“de grond aangekocht door de familie van verzoeker terug in bezit [wil] krijgen en liet hiervoor Ghulam Rasool door zijn zonen vermoorden. Deze zonen moesten de vader en broer van verzoeker aanwijzen als moordenaars van hun vader Ghulam Rasool. Eens de vader en broer van verzoeker opgepakt zouden worden, zou Mohammad Anait de grond terug in bezit kunnen nemen en zou hij een deel daarvan toekennen een de zonen.”*

Verzoeker besluit dat verweerder zich baseert op tegenstrijdigheden, welke hierboven werden weerlegd, en dat deze bovendien kort door de bocht gaat en eigen interpretaties geeft.

Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van *“art. 48/4 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen”*

Verzoeker stelt vast dat verweerder zich voor de analyse van de veiligheidssituatie in Punjab steunt op het *“EASO Country of Origin Information Report – Pakistan Security Situation”*, toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker vestigt de aandacht op het volgende, *“CRSS reports that in 2015 the highest causes of fatalities in the province were security opérations, targeted killings and militant attacks.”* Hij voert aan dat, als aanhanger van een politieke partij, hij het risico loopt slachtoffer te worden van deze target killings.

Het verzoekschrift besluit dat verzoeker zijn leven riskeert bij een terugkeer naar Pakistan. Er zijn met name zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer verzoeker terugkeert naar Pakistan, hij een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade.

In hoofddeorde vraagt verzoeker *“de bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2016 en aan verzoeker ter kennis gebracht met begeleidend schrijven van dezelfde dag te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1A, § 2 van de Conventie van Geneve toe te kennen; Ondergeschikt aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen”*

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Met het CGVS kan worden vastgesteld dat verzoeker bij de DVZ verklaarde Pakistan te hebben verlaten omwille van drie redenen, zijnde een grondconflict tussen verzoekers familie en M.A., een eremoord waarbij verzoekers neef A. betrokken was en een conflict tussen verzoekers familie en de Noon League omwille van het organiseren van een politieke bijeenkomst voor de PPP (vragenlijst CGVS van 18 maart 2016, punt 3.5). Wanneer verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS echter gevraagd werd om uitgebreid te vertellen over de redenen waarom hij Pakistan verlaten heeft – en door de *protection officer* gewezen werd op het belang van het vertellen van een volledig verhaal met zoveel mogelijk details en van alle incidenten, problemen en moeilijkheden – sprak verzoeker enkel over zijn politieke problemen (gehoorverslag van het CGVS van 30 november 2016 (hierna: CGVS-verslag), p. 10-13). Uitdrukkelijk gevraagd of verzoeker Pakistan nog om andere redenen verlaten heeft, antwoordde hij, *“Dit is de grootste reden”*. Vervolgens gevraagd of er, als zijn politieke problemen de grootste reden inhouden, nog andere redenen zijn, stelde verzoeker slechts, *“Ik ging Pakistan nooit verlaten als ze me niet bedreigd zouden hebben. Ik kwam niets te kort.”* (CGVS-verslag, p. 13). Pas wanneer verzoeker er nadrukkelijk op gewezen werd dat hij bij de DVZ ook gesproken had over een zaak rond een eremoord, begon verzoeker hierover (CGVS-verslag, p. 14-15). Op het einde van zijn uiteenzetting over dit conflict werd verzoeker gevraagd of er nog een andere reden is waarom hij Pakistan verlaten heeft, waarop verzoeker antwoordde, *“Dit zijn mijn problemen, ik heb geen andere problemen”* (CGVS-verslag, p. 15).

Opnieuw haalt de *“protection officer”* aan dat verzoeker bij de DVZ nog over een andere reden had gesproken, het grondconflict, waarop verzoeker begon uit te weiden over zijn problemen hieromtrent (CGVS-verslag, p. 15). Dat verzoeker bij de DVZ drie redenen aanhaalt die geleid hebben tot zijn

vlucht uit zijn land van herkomst, maar bij het CGVS slechts over één van deze redenen uit eigen beweging begint, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn beweerde asielmotieven.

Dat verzoeker in zijn verzoekschrift louter benadrukt dat er wel degelijk drie redenen zijn voor zijn vertrek uit Pakistan, waarbij de politieke problemen de grootste reden vormen, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen dat hij de problemen aangaande de eremoord en het grondconflict niet spontaan aangebracht. Zoals bovenvermeld stelde hij bij het CGVS tot tweemaal toe al zijn problemen te hebben vermeld, en diende verweerder hem tweemaal te wijzen op de andere redenen die hij bij de DVZ had aangevoerd. Verzoeker werd aldus aangezet tot het volledig herhalen van zijn asielmotieven. Blijkbaar wist verzoeker niet meer wat hij verteld had bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Minstens kan hieruit afgeleid worden dat de overige twee redenen geen redenen waren die tot zijn vertrek hebben geleid. De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

2.4. Aangaande verzoekers politieke problemen, tevens de belangrijkste reden voor zijn vlucht, verklaarde verzoeker bij de DVZ dat zijn familie *“een grote aanhanger van de PPP”* is en dat zij *“[i]n 2013 een grote bijeenkomst van PPP in onze dorp en huis [organiseerden]. Tijdens deze bijeenkomst werden wij aangevallen door leden van de partij Noon League”* (vragenlijst CGSV, punt 3.5). Tijdens zijn gehoor bij het CGVS stelt verzoeker echter dat hij en zijn familie in 2014 een bijeenkomst voor Tehreek-E-Insaf (hierna: PTI) hebben georganiseerd (CGVS-verslag, p. 11). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over eenvoudige doch essentiële zaken, die overigens tot de kern van zijn asielrelaas behoren, tonen aan dat verzoekers verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten.

2.5. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker erg zeker is over het feit dat hij bij de DVZ over de PTI gesproken heeft en niet over de PPP, dat hij in 2014 een bijeenkomst heeft georganiseerd voor de PTI en dat hij nerveus en in de war was tijdens de gehoren bij de DVZ en het CGVS. Vooreerst kan niet worden ingezien waarom de tolk bij de DVZ uit eigen beweging verzoekers verklaringen zou aanpassen en een andere politieke partij vermelden. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Punjabi zodat hij kon vaststellen welke politieke affiliatie hij gemeld had. Verzoeker heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. X), evenmin waar verzoeker stelt dat hij in de war was. De Raad benadrukt nog dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat. Stress en nervositeit zijn echter geen aannemelijke verklaring voor verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande het door hemzelf aangebrachte asielrelaas.

2.6. Bovendien kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers politieke profiel, nu niet kan worden ingezien hoe verzoeker zich bij de DVZ dermate kan vergissen van politieke partij, indien hij en zijn familie werkelijk grote aanhangers zijn en een manifestatie georganiseerd hebben voor deze partij. Dit wordt bevestigd doordat verzoeker amper iets kan vertellen over de partij of waarom zijn familie de bijeenkomst organiseerde (*“Wij stemmen voor deze partij omdat ze goed zijn. Vroeger stemden wij voor een andere partij, maar zij zijn corrupt.”*, CGVS-verslag, p. 11), niet blijkt te weten wanneer de laatste verkiezingen zich hadden voorgedaan en evenmin het nummer van zijn kiesdistrict kent (CGVS-verslag, p. 11-12). Van verzoeker, die beweert politiek actief te zijn en zelfs een bijeenkomst georganiseerd te hebben, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij bekend is met dergelijke elementaire basisbeginselen.

2.7. Het verzoekschrift meent onterecht dat verweerder zich op slechts twee korte vragen baseert. De Commissaris-generaal heeft immers eveneens gepeild naar de reden waarom verzoekers familie deze bijeenkomst organiseerde, waarop verzoeker slechts vaag kon antwoorden, *“Wij wilden voor die partij steunen, wij wilden voor die partij gaan”* (CGVS-verslag, p. 11).

Ook de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de politieke partij die hij steunde en het jaartal waarin de bijeenkomst werd georganiseerd, is een afdoende en dienstig element in de motivering. Waar het verzoekschrift nog wijst op verzoekers jonge leeftijd en het feit dat het zijn

eerste bijeenkomst was die verzoeker organiseerde, kan dit verzoekers onwetendheid niet verschonen, nu verzoeker minstens achttien jaar was ten tijde van de bijeenkomst en aldus redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij meer afweet van de politieke agenda van zijn partij dan, *“Wij stemmen voor deze partij omdat ze goed zijn.”* (CGVS-verslag, p. 11).

2.8. Verder stelde verzoeker dat hij zijn problemen in het politiekantoor had aangekaart, *“Ik ging naar daar en ik heb gezegd dat we een bijeenkomst hadden georganiseerd en dat we zijn aangevallen. De inspecteur stond aan hun kant en hij vroeg waarom we zo een bijeenkomst hadden georganiseerd en dat we dat niet moesten gedaan hebben.”* (CGVS-verslag, p. 13). Gevraagd of verzoeker dan aangeklaagd is geweest, stelde hij *“Ja, dat is de aanklacht”* en dat hij werd aangeklaagd omdat *“ik de bijeenkomst had georganiseerd. De politie-inspecteur steunde hun. Daarom is er een aanklacht ingediend tegen ons.”* (CGVS-verslag, p. 13). In dit verband dient worden opgemerkt dat verzoeker een document bij het CGVS neerlegde, waarover hij verklaarde dat dit *“[e]en kopie van de FIR tegen ons”* was (CGVS-verslag, p. 8). Het is aldus duidelijk dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de door verzoeker neergelegde *“FIR”*, nu uit de vertaling van deze *“FIR”* blijkt dat net verzoeker een klacht had ingediend tegen zijn tegenstanders van de Noon League. Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers loutere beweringen omtrent de vermeende aanval door zijn tegenstanders, alsook de authenticiteit van de *“FIR”*. In zover de *“FIR”* al waarachtig zou zijn, *quod non*, blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus *“Pakistan. Corruptie en documentenfraude”* van 5 augustus 2016 dat een *“FIR”* slechts een eenzijdige registratie is van een individuele klacht en dat bij de registratie van dergelijke *“FIR’s”* corruptie kan plaatsvinden. Derhalve is de bewijskracht van een *“FIR”* per definitie relatief en biedt geen garanties naar de waarachtigheid van de inhoud van de vermelde klacht.

2.9. Waar verzoeker in het verzoekschrift aangaande de inhoud van de FIR bevestigt dat hij een klacht heeft ingediend tegen zijn tegenstanders en zij tegen hem, merkt de Raad op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker post factum nog tracht aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen in het verzoekschrift volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

2.10. Ook aangaande de zaak rond de eremoord waar verzoekers neef A. zou bij betrokken zijn, legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt hij bij de DVZ dat Q. vermoord was door haar eigen familie omwille van haar verboden huwelijk met A. en dat Q.’s familie vervolgens een klacht indiende tegen verzoekers familie (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Bij het CGVS houdt verzoeker dan weer een ander betoog voor, waarbij hij stelde dat zijn neef A. Q. vermoord heeft en dat A. tevens een klacht heeft ingediend tegen verzoekers familie, nu deze ook familie is van het meisje (CGVS-verslag, p. 14-15). Vervolgens stelde verzoeker niet met zekerheid te weten wie Q. vermoord heeft (CGVS-verslag, p. 14). Dat verzoeker eerst stelt dat Q.’s familie haar vermoord heeft, om later aan te geven dat het zijn neef A. was en uiteindelijk te stellen het niet te weten, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hieromtrent, nu het redelijk is te veronderstellen dat, indien verzoeker werkelijk niet met zekerheid kon stellen wie Q. vermoord had, hij dit ook zo zou verklaard hebben bij de DVZ. De uitleg in het verzoekschrift, dat er verschillende versies over de moord verspreid zijn, kan dan ook niet overtuigen, nu van verzoeker verwacht kan worden dat hij dit van bij het begin zo had aangegeven, indien er werkelijk verschillende versies circuleerden. De door verzoeker neergelegde *“FIR”* kan deze vaststellingen niet doen ombuigen, nu verzoeker eraan voorbijgaat dat louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen en bovendien reeds werd aangehaald dat de bewijswaarde van een *“FIR”* relatief is.

2.11. Daarnaast stelt de Raad nog vast dat verzoeker bij de DVZ aangaande het grondconflict verklaarde dat *“[i]n 2009 kocht mijn oom genaamd Ar.M. een stuk grond van de genaamde M.Anar. In 2012 begon de genaamde M.A. een rechtzaak tegen ons omwille van het onrechtmatig koop van zijn stuk grond. (...) M.A. betaalde ook smeergeld aan de lokale politie en nam onrechtmatig het bezit over van onze stuk grond. Mijn familie probeerde opnieuw het bezit over te nemen van dit stuk grond. (...) De politie kwam tussen en arresteerde leden van beide partijen. (...) De rechtbank besloot om de betwiste grond in beslag te nemen tot de rechtbank een eindvonnis zou uitspreken”* (vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat zijn familie de grond in 2008 gekocht had (CGVS-verslag, p. 15), dat de zaak in 2011 naar de rechtbank ging, dat de confrontatie eveneens in 2011 plaatsvond (CGVS-verslag, p. 16) en dat niemand werd gearresteerd naar aanleiding van die confrontatie (*“De politie kwam naar daar en ze hebben iedereen naar huis laten gaan en ze gingen weg”*, CGVS-verslag,

p. 17). Dat verzoeker niet in staat is eenduidige verklaringen af te leggen over de feiten die mee de aanleiding vormen voor verzoekers vlucht uit Pakistan, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. In dit verband dient eveneens te worden opgemerkt dat verzoeker bij de DVZ verklaarde tweemaal te zijn gearresteerd in 2014 (vragenlijst CGVS, punt 3.1), terwijl hij bij het CGVS betoogt zowel in 2012 als in 2014 te zijn gearresteerd (CGVS-verslag, p. 16).

2.12. Waar het verzoekschrift stelt dat verzoeker zich de correcte data van zijn arrestaties niet kan herinneren omwille van de vele contacten met de politie en de stress die dit met zich meebracht, stelt de Raad dat dit loutere beweringen zijn. Immers verzoeker is nog –beweerdelijk– vele jaren in Pakistan gebleven en op het CGVS was verzoeker zelf vergeten te melden dat hij omwille van de rechtszaak van 2014 het land zou verlaten hebben. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat verzoeker betrokken was bij deze grondenkwestie, zodat hij hierdoor bezwaarlijk gearresteerd kan zijn laat staan dermate getraumatiseerd dat hij dit zou vergeten. Inzake de politieke bijeenkomst werd hoger reeds besproken dat verzoeker minstens eenduidig zijn politieke affiliatie dient te kunnen melden, *quod non*. Ook hieraan kon geen geloof gehecht worden. Aldus kan niet worden ingezien dat verzoeker over deze kwesties enigszins verontrust werd.

2.13. Na zijn gehoor bij het CGVS stuurde verzoeker, samen met de beloofde originelen van de “FIR’s” en een kopie van zijn paspoort, een attest op naar het CGVS dat betrekking heeft op het politieonderzoek naar de moord op G.R. Dat verzoeker niet op de hoogte was dat hij dit document zou ontvangen, gezien hij niet aangaf tijdens zijn gehoor dat hij dit document verwachtte samen met de originelen (CGVS-verslag, p. 7-9), en tijdens het gehoor evenmin had gesproken over G.R., diens moord of verzoekers vrees hieromtrent, maakt het niet onredelijk te veronderstellen dat deze moord het zoveelste element was die verzoeker aan zijn asielrelaas kon toevoegen. De loutere *post factum* uitleg in het verzoekschrift is duidelijk na reflectie tot stand gekomen na kennisname van de bestreden beslissing en wordt derhalve niet aangenomen. De Raad benadrukt nog dat verzoekers asielrelaas telkens ernstige misdrijven betreffen, waaronder de moord op A.D. en G.R., en voorts, corruptie, het oneigenlijk toe-eigenen van gronden. Het volstaat geenszins om tijdens een asielprocedure hierover strijdige verklaringen af te leggen, of fotokopieën van documenten om aan te tonen dat deze in werkelijkheid zich hebben voorgedaan. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat de asielzoeker bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Dit geldt te meer nu verzoeker verklaart dat zijn familie beschuldigd was van moord en hij aldus niet kan volstaan met de loutere melding dat zij onschuldig zijn te meer nu hij geen politieke beschuldiging aannemelijk kan maken.

2.14. De Raad benadrukt nog dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift niet hoe zijn voorgehouden problemen een vervolging zouden uitmaken die ingegeven is door één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

2.15. De door verzoeker bij het verzoekschrift neergelegde documenten – “Kopie identiteitskaart Asif”, “Kopie identiteitskaart Hussain Moazam”, “Kopie paspoort Hussain Moazam”, “Kopie huwelijksakte Asif” – kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Verzoeker gaat eraan voorbij dat documenten slechts een element in de beraadslaging zijn en dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien hecht de Raad geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.16. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.18. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, welke bestaat uit doodstraf of executie (a) of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of straffen (b).

2.19. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.20. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan - EASO Country of Origin Information Report "*Pakistan. Security Situation*" van juli 2016, aanwezig in het administratief dossier - blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren, hoewel ook blijkt dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, doch gaat het hier om een uiterst lokaal conflict, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

2.21. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal '*targeted killings*', als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

2.22. De Raad stelt op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier vast dat de verwerende partij terecht kon besluiten dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker is het niet eens met deze conclusie, maar brengt geen informatie bij die er

afbreuk aan doet. Zijn betoog getuigt van een selectieve lezing van de informatie aanwezig in het administratief dossier die geen recht doet aan de hoger weergegeven genuanceerde analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan en de provincie Punjab.

2.23. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.24. Hoger werd op afdoende wijze gemotiveerd waarom er in verzoekers hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, een onderzoek naar een eventueel vestigingsalternatief in verzoekers land van herkomst is dan ook niet aan de orde.

2.25. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.26. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.27. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK